

CAPITOLUL UNU

Întoarcerea la vila Kirrin

Într-o zi, la începutul vacanței de Paște, patru copii și un câine călătoreau cu trenul.

— Ajungem imediat, spuse Julian, un băiat înalt și voinic, cu o expresie hotărâtă.

— Ham! făcu bucuros câinele Timothy, încercând să se uite și el pe geam.

— Jos, Tim! Las-o pe Anne să arunce o privire.

Anne era sora mai mică a lui Julian. Fata scoase capul pe fereastră.

— Intrăm în gara Kirrin! spuse ea. Sper că mătușa Fanny ne așteaptă.

— Bineînțeles că ne așteaptă! zise Georgina, verișoara copiilor.

Semăna mai mult cu un băiat decât cu o fată, fiindcă avea părul tuns foarte scurt și buclat. Și ea avea o expresie

hotărâtă, ca Julian. O dădu pe Anne la o parte și se uită pe geam.

— Mă bucur că mă întorc acasă, spuse fata. Îmi place la școală, dar o să fie amuzant la vila Kirrin și poate o să mergem cu barca pe insulă și o să vizităm castelul. N-am mai fost acolo de vara trecută.

— Acum e rândul lui Dick să se uite pe geam, zise Julian, întorcându-se către fratele său mai mic, un băiat drăgălaș care stătea într-un colț și citea. Se vede Kirrinul deja, Dick. Nu te poți opri din citit pentru o secundă?

— E o carte atât de interesantă, spuse Dick și o închise cu putere. Cea mai palpitantă poveste de aventuri pe care am citit-o vreodată!

— Pf! Pun pariu că nu e la fel de interesantă ca aventurile prin care am trecut noi! îi dădu Anne replica prompt.

Era adevărat că cei cinci, cu tot cu Timmy, cu care împărțeau totul, trecuseră prin cele mai uimitoare aventuri.

Acum părea că urmau să aibă o vacanță plăcută și liniștită, cu plimbări lungi pe stânci și, probabil, cu excursii cu barca lui George pe insula Kirrin.

— Am muncit din greu la școală trimestrul ăsta, spuse Julian. Vacanța o să-mi prindă numai bine.

— Ai slăbit, zise Georgina.

Nimeni nu-i spunea așa. Toți îi spuneau George. Nu răspundea niciodată la un alt nume. Julian rânji.

— Mă îngraș eu la vila Kirrin, nu-ți face griji! Se va ocupa de asta mătușa Fanny. Se pricepe de minune să îngrașe oamenii. O să-mi facă plăcere s-o revăd pe mama ta, George. E tare de treabă.

— Da. Sper că tata o să fie în toane bune vacanța asta, spuse George. Așa ar trebui. Mama mi-a zis că tocmai ce a terminat cu succes niște experimente noi.

Tatăl lui George era om de știință și lucra mereu la câte un proiect. Îi plăcea liniștea și, uneori, îi sărea țandăra când n-avea parte de tihna de care avea nevoie sau când lucrurile nu mergeau chiar cum își dorea. Copiii erau de părere că temperamentala Georgina seamănă foarte mult cu el! Și ei îi sărea țandăra când lucrurile nu mergeau bine.

Mătușa Fanny îi aștepta în gară. Cei patru copii săriră pe peron și se repeziră s-o îmbrățișeze.

George a fost prima. O îndrăgea mult pe blânda ei mamă, care a apărut-o de multe ori când tatăl s-a înfuriat pe ea. Timmy țopăia și lătra de bucurie. O adora pe mama lui George.

Ea îl mângâie, iar cățelul încercă să se ridice pe labele din spate și s-o lingă pe față.

— Timmy a crescut ceva de speriat! spuse ea râzând. Jos, amice! O să mă dobori.

Timmy chiar era un câine mare. Toți copiii îl iubeau, pentru că era loial, iubitor și credincios. Se uita cu ochii

lui căprui când la unul, când la altul, bucurându-se de entuziasmul copiilor. Timmy le împărtășea bucuria, ca de obicei.

Dar persoana pe care o iubea cel mai mult era, desigur, stăpâna lui, George. Îl avea de când era pui. Îl lua la școală în fiecare trimestru, deoarece ea și Anne mergeau la un internat unde aveau voie cu animale de companie. În caz contrar, mai mult ca sigur George ar fi refuzat să meargă!

Porniră spre Kirrin în șareta trasă de cal. Bătea vântul și era frig, iar copiii tremurau și își strângeau hainele pe lângă corp.

— E teribil de frig, spuse Anne, căreia-i clănțăneau dinții. Mai frig ca iarna!

— Din cauza vântului, zise mătușa ei și o înveli cu un pled. Bate tare de vreo două zile. Pescarii și-au tras bărcile la mal de teama unei furtuni puternice.

Când trecură pe lângă plaja unde se scăldaseră de atâtea ori, copiii văzură bărcile trase la mal. Acum nu le ardea de scăldat. Tremurau numai când se gândeau la asta.

Vântul șuiera peste mare. Nori uriași treceau cu viteză pe cer. Valurile se izbeau mugind de țărm. Timmy era agitat și începu să latre.

— Taci, Tim, spuse George, mângâindu-l. Va trebui să fii cuminte și liniștit, acum că ne-am întors acasă, altfel tata o să se supere pe tine. Tata e ocupat, mamă?

— Da, îi răspunse mama. Dar o să lucreze mai puțin cât sunteți acasă. Zicea că i-ar plăcea să meargă la plimbare cu voi sau să iasă cu barca dacă se potolește vremea.

Copiii schimbă priviri. Unchiul Quentin nu era o companie tocmai plăcută. Îi lipsea simțul umorului și, când copiii se prăpădeau de râs, așa cum li se întâmpla de douăzeci de ori pe zi sau chiar mai des, nu înțelegea ce era așa amuzant.

— Se pare că vacanța asta n-o să fie prea veselă dacă unchiul Quentin stă prea mult pe capul nostru, îi spuse Dick încet lui Julian.

— Ssst, făcu Julian, temându-se ca mătușa lor să nu-i audă și să se supere.

George se încruntă.

— Ah, mamă! Tata o să se plictisească teribil dacă vine cu noi – și o să ne plictisim și noi.

George spunea tot ce-i trecea prin cap. Nu putea nicio dată să-și țină gura. Mama ei oftă.

— Nu vorbi așa, dragă. Cred că taică-tău o să se sature după o vreme. Dar îi va prinde bine să petreacă timp în compania unor copii ca voi.

— Am ajuns! spuse Julian când șareta se opri în fața unei case vechi. Vila Kirrin! Vai, cum mai șuieră vântul în jurul ei, mătușă Fanny!

— Da. Toată noaptea a urlat, zise mătușa. Julian, du șaretă în spate după ce luăm bagajele. A, uite că a venit unchiul vostru să ne ajute!

Unchiul Quentin ieși în curte. Era un bărbat înalt, cu o figură inteligentă și sprâncene încruntate. Le zâmbi copiilor și le sărută pe George și Anne.

— Bine ați venit la vila Kirrin! zise. Mă bucur că părinții tăi sunt plecați, Anne, pentru că așa sunteți din nou cu toții aici!

Curând se așezară să mănânce și să bea ceai.

Mătușa Fanny le pregătea mereu o masă pe cinste, întrucât știa că le era foarte foame după un drum atât de lung cu trenul.

Până și George se sătură, în sfârșit, și se lăsă pe spătarul scaunului, dorindu-și să mai poată mânca încă una dintre chiflele delicioase coapte de mamei ei.

Timmy stătea lângă ea. N-ar fi trebuit să fie hrănit în timp ce mâncau, dar, surprinzător, o grămadă de bucățele ajungeau la el pe sub masă!

Vântul urla în jurul casei. Ferestrele zdrăngăneau, ușile tremurau, iar covoarele de la intrare se ridicau și coborau când sufla curentul pe sub ele.

— Arată de parcă s-ar foi niște șerpi pe sub ele, spuse Anne.

Timmy îi urmărea și mârâia. Era un câine deștept, dar nu știa de ce covoarele se mișcau așa ciudat.

— Sper să se oprească vântul la noapte, spuse mătușa Fanny. Aseară m-a ținut trează. Dragă Julian, pari cam slab. Ai avut mult de muncă? Trebuie să te pun la îngrășat.

Copiii izbucniră în râs.

— Exact asta am zis că o să spui, mamă! zise George. Vai de mine, ce-i asta?

Rămaseră nemișcați, speriați. Pe acoperiș se auzi o bufnitură puternică, iar Timmy își ciuli urechile și mârâi înversunat.

— A zburat o țiglă de pe acoperiș, spuse unchiul Quentin. Ce enervant! Fanny, când se oprește furtuna trebuie să chemăm pe cineva să fixeze țiglele care se mișcă, altfel o să plouă în casă.

Copiilor le-ar fi plăcut ca unchiul să se retragă în birou după ceai, ca de obicei, dar de data asta rămase cu ei. Ar fi vrut să joace ceva, dar nu se simțeau confortabil în compania lui. Nu se pricepea la jocuri, nici măcar la cele simple, cum ar fi șeptică.

— Julian, știi un băiat pe nume Pierre Lenoir? Întrebă deodată unchiul Quentin, scoțând o scrisoare din buzunar. Cred că merge la școală cu tine și Dick.

— Pierre Lenoir? A, te referi la Funingine, spuse Julian. Da, e în clasă cu Dick. E un mare zăpăcit.

— Funingine! De ce-i zici așa? Întrebă unchiul Quentin. Ce nume prostesc pentru un băiat.

— N-ai mai spune asta dacă l-ai vedea, spuse Dick râzând.

— Are părul negru ca funinginea, ochii ca niște cărbuni, sprâncene care parcă sunt desenate cu tuș.

— Dar ce nume i-ați pus – *Funingine*! spuse unchiul Quentin. În fine, am corespondat cu tatăl băiatului. Suntem amândoi preocupați de aceleași chestiuni științifice. De fapt, l-am întrebat dacă n-ar vrea să stea la noi câteva zile, împreună cu fiul său, Pierre.

— I-auzi! zise Dick, plăcut surprins. N-ar fi rău deloc să petrecem un pic de timp cu Funingine, unchiule. Dar e cam zăpăcit. Nu face niciodată ce i se spune, se cațără peste tot și poate fi îngrozitor de obraznic. Nu știu dacă ți-ar plăcea de el.

După ce-l auzi pe Dick, unchiului Quentin începu să-i pară rău că îl invitase pe Funingine. Nu-i plăceau băieții obraznici. Nici cei zăpăciți.

— Hm, făcu el, punând scrisoarea deoparte. Mai bine vă întrebam înainte de a-i spune tatălui său să-l aducă și pe el. Poate reușesc să-l conving să-l lase acasă.

— Nu, tată, spuse George, care deja îl plăcea pe Funingine Lenoir. Lasă-l să vină. Îl luăm cu noi pe afară și poate o să ne distrăm mai bine!

— Mai vedem, spuse tatăl ei, care deja se hotărâse că nu vrea să-l vadă pe-acolo pe băiat dacă e zăpăcit, obraznic și se cațără peste tot.

George era destul de zvăpăiată și fără un băiat neastâmpărat care s-o îmboldească!

Spre ușurarea copiilor, unchiul Quentin se retrase să citească pe la ora opt. Mătușa Fanny se uită la ceas.

— E timpul ca Anne să meargă la culcare, spuse. Și tu, George.

— Hai să mai jucăm cu toții o tură de șepetică, mamă, o rugă George. Joacă și tu cu noi. E prima noastră seară acasă. Oricum n-o să pot adormi cu vântul ăsta care vuieste! Hai, mamă, încă o tură și după aia ne culcăm. Julian cască deja de-i crapă fălcile!